

Tập làm văn

<http://www.tht.vn.com/cgi-bin/truyenngan/12923.shtml>

Dân Việt của mình thường tự hào là mình có tới 4000 năm Văn Hiến . Người mình trọng văn chương, thơ phú Tui có đọc một cuốn sách ngoại quốc nhận định về người Việt, tác giả đã phán quyết là hầu hết những người Việt đều biết làm thơ cho dù trình độ học vấn còn thấp Tui thấy thật sự thì cũng đúng như vậy, người Việt mình ai ai cũng nhớ vài ba vần thơ để ngâm nga trong những buổi sáng trăng Ai ai cũng nặn nọt ra được vài ba câu lục bát trong lúc nguồn cảm hứng chảy tràn lan trong huyết quản Cái yêu chuộng văn chương này chắc là xuất phát từ đền Văn Lang truyền đến bây giờ Trong chương trình giáo dục của VN thì đã chú ý và đặc mạnh chủ yếu về văn chương bắt đầu từ những năm đầu tiên của sự học vận Cuộc đời văn chương ba xu của tui thì cũng bắt đầu từ những năm đầu tiên cắp sách đến trường

Thuở nhỏ, thời còn học tiểu học, tui sợ nhất là những giờ "Tập Làm Văn". Sợ bởi vì nhiều lý do chính đáng lắm chứ . Thứ nhất là thể nào cũng có một điểm chấm về sạch sẽ, trình bày đẹp đẽ, hàng gạch ngay ngắn v.v. Cái điểm sạch sẽ này tui chưa viết một chữ nào thì tui đã biết chắc chắn là sẽ mất rồi Hai bàn tay của tui thì tui còn giữ chưa sạch huống hồ gì mà tờ giấy do hai bàn tay lem luốc viết rạ Hồng hiệu tại sao bàn tay tui lúc nào cũng lem luốc toàn là mực. Bữa nào mà bà cô giáo bắt thần kiểm tra vệ sinh thì mặt mày tui chợt nhiên xanh như tàu lá chuối Tay dơ thì bị phạt khế tạy Ôi thôi hai bàn tay của tui đã phải chịu bao nhiêu lần khế tạy Bị khế riết rồi tui biết cách nường tay theo cây thước để giảm bớt cái đau Còn cái vụ gạch hàng cho ngay thì tui để ý thấy là hình như tánh người nào ngay thẳng như tui thì lúc gạch hàng thì không được ngay cho lắm Muốn gạch hàng cho ngay thì phải xài cây thước . Tui cũng có thước kẻ như người ta vậy nhưng tui lại rất khoái xài cây thước kẻ làm bằng cây Lý do tui khoái xài là vì lúc giờ ra chơi thì cây thước sẽ thành cây kiếm Giờ ra chơi thì chia phe đánh kiếm Tui lúc nào cũng là viên chiến tướng liều chết để bảo vệ non sông cho nên kiếm của tui bay vù vù càn quét tà mạt Đến giờ học thì khi kiếm trở thành cây thước thì hỡi ôi nó đã mẻ chỗ này bị móp chỗ kia còn chi để mà kẻ gạch hàng nữa Thành ra tui thường kẻ ngón tay để gạch. Theo tui thì tui thấy nó cũng ngay ngắn lắm chứ nhưng hồng hiệu tại sao bà cô giáo nhìn cái là biết ngay

Còn về chữ viết của tui thì ôi thôi hết ý Nó y hệt như là rừng cây sau cơn bão táp Đôi khi tui cầm lại bài cũ do chính tui viết mà thỉnh thoảng tui phải trầm ngâm lưỡng lự vì có nhiều chữ tui đọc cũng không có ra . Tui đã để ý kỹ càng mỗi lần bà cô giáo hoặc là bạn tui đọc bài của tui thì ai nấy đều nhăn nhú cặp chân mày lại coi có vẻ thật là đau khổ Nhiều đứa đọc bài của tui được vài hàng thì hỏi "Ê, chữ này là chữ gì dzậy mầy". Cứ vài hàng thì nó lại hỏi một lặn Tui nó đọc chưa hết bài mà tui đã mất kiên nhẫn và muốn xiết cổ từng thẳng mọt. Có lẽ vì vậy mà bà cô giáo làm biếng đọc bài của tui chẳng Tui nghĩ chắc cổ đọc chưa hết là đã vội cho tui lèo tèo vài diêm Tình thiệt mà nói thì tui cũng đã ráng hết sức gò từng chữ cho đẹp chớ giỡn chơi sạo Nhưng nếu muốn viết chữ cho đẹp thì cần phải có hoa tay Tay ai có hoa chữ còn tay tui thì toàn là theo thì làm sao viết chữ đẹp cho được. Vì là có tật viết chữ xấu in cho tui mang mặc cạm Vạy mà bạn bè tui có chịu tha cho tui đâu Có đứa nhìn chữ viết của tui rồi nó kết luận là lúc tui mới bắt đầu tập viết chắc là tui ngồi trên ghe trên thuyền cho nên chữ viết của tui mới "lắc lư" như vậy. Đứa khác thì nói là những chữ tui viết biểu lộ "tình đoàn kết và giúp đỡ lẫn nhau". Vì chữ này phải tựa vào chữ kia, chữ kia phải nâng đỡ giùm cho chữ nọ để khỏi té ra khỏi hạng Tội nghiệp cho cái thân tui, vì viết chữ xấu mà bị mỉa mai trêu chọc. Ôi buồn thay!!!

Còn cái lý do sợ khác là cái đề bài Cái thì bắt tả con gà, cái thì bắt tả con vịt. Lúc đó tui thấp cổ bé miệng nên không dám lên tiếng phản đối những cái đề bài không thực tế như vậy. Nhà tui ở thành phố đâu có nuôi gà vịt loạn xạ được đâu ở chợ thì có bán gà vịt sống nhưng con nào con nấy bị trói cẳng cột cánh nằm chèo queo thì lấy gì mà tả Hồng lẽ tui lại tả con gà nằm trong nồi cà ri mà Má tui thường nấu hay là tả cái nồi cháo vịt của bà Ba Cháo Vịt bán bên cạnh nhà Mấy bà cô giáo ra đề mà không nghĩ đến hoàn cảnh môi trường của học sinh Không có chất liệu thì làm sao tui viết văn được đây Nếu mà bà cô giáo ra đề kêu tả con dế hay là con cá xiêm hay là con lăng quăng hay là con thằn lằn thì tui bảo đảm là tui sẽ viết ào ào một chút là xong Không biết tả làm sao thì phải ba xạo vô cho đủ hàng để nộp bài Chắc có lẽ cái tánh "ăn không nói có" của tui cũng bắt đầu từ đó

Đôi khi có bài kêu tả quê Ngoại, quê Nội, hoặc là tả về Ông Bà Nội Ngoại của mình Thật sự thì Bà Ngoại tui thì lúc đó đã già khú đế, dáng đi lụm khụm, mắt mờ, da dễ nhăn nheo, tiếng nói khàn khàn và cũng gần đến lúc cỡi hạc quy tiên rồi Nhưng tui rất thương bà Ngoại của tui cho nên lúc đó tui cũng ráng nặn nát óc ra để tả Bà Ngoại của tui hiền như bà tiên, da dễ hồng hào mạnh khỏe, tiếng nói ròn rảng, tinh thần tráng kiện, dáng điệu quắc thước, tánh tình hồn nhiên và còn tràn đầy nhựa sống Bài văn tả con đường về quê thì qua ngòi bút trung thực của tui thì là con đường gập ghềnh quanh co trở thành con đường tráng nhựa thẳng bon và tuyệt nhiên không có một cái ổ gà nạo Hồng lẽ tả thiệt rằng hai bên đường là đồng trống hoang vu cho nên tui cũng phải sửa đổi chút

xíu thành ra hai bên đường đều có cột điện và có đèn điện sáng chực. Còn con đường đất dẫn vô tới nhà Ngoại thì thường thường là sinh lầy tới tận mắt cạ. Viết văn mà có sinh lầy trong đó thì tui rất kỵ bởi vì tờ giấy làm bài của tui vốn sẵn đã dơ cho nên tui phải giữ cho lời văn cho sạch. Vì lẽ đó mà con đường đất sinh lầy chợt biến thành con đường tráng xi măng láng cón hết. Ngoài ra còn có hàng cây thẳng tắp, hoa cỏ mọc khắp nơi nào có khác gì đường về chốn bồng lai. Tui ráng hết sức tô son điểm phấn như vậy đó mà mỗi lần nộp bài thì chỉ có 4, 5 điểm mà thôi, trừ thêm một điểm dơ nữa thì chỉ còn 3, 4 điểm. Cổ còn nói tui tả không thực tề. Tình thiệt lúc đó tui cũng ầm ức lắm muốn gào lên rằng "Cô có về quê Ngoại em bao giờ chưa mà cô biết em tả xạo". Tui không biết nếu lúc đó tui mà tả thiệt tình nghĩa là mắt thấy sao thì tay chép lại như vậy thì số điểm của tui sẽ khá hơn không.

Có lần phải làm bài Tập Làm Văn đề tài là tả nhà Ông Nội. Tui nghĩ phen này là trúng mảnh rộ. Nhà Ông Nội của tui thì tui rành quá xá tự vì hè nào cũng về mạ. Tui ngó qua thẳng bạn ngồi bên cạnh mà tội nghiệp cho nó Ông Nội Bà Nội của nó thì ở tận miền Bắc, mặt mày của Ông Bà Nội của nó thì nó còn chưa biết thì làm gì mà biết đến cái nhà. Còn Ông Bà Ngoại nó thì đang ở chung nhà nó thì làm gì có nhà cho nó tả. Hồng lẽ nó lại dám đi tả cái nhà nó đang ở. Sạo nếu mà nó uống thuốc liều dám tả cái nhà nó đang ở thì tui định bụng là sẽ đi mét cô giáo về sự gian dối này. Tui thiệt là khoái chí vì tui nghĩ phen này thì anh chàng chắc phải bí rị rồi. Bài nó lúc nào cũng điểm cao hơn tui. Tui nghĩ nó có gì hay hơn tui đâu ngoài cái việc viết chữ đẹp hơn tui. Tui liền tập trung tinh thần để viết "Mỗi lần hè tới, em thường về nhà Nội em ..." viết tới đó tui bèn ngó sang coi nó viết được chữ nào chưa. Tui nghĩ là hẳn còn đang căn cán viết nào ngờ đâu nó cũng có hàng chữ "Mỗi độ hoa phượng nở đỏ rực sân trường em biết hè sắp về. Tiếng ve kêu như thôi thúc em về quê thăm Nội ...". Ý cha ơi, cái thẳng thiệt ba xạo. Nó đi về Nội nó hồi nào đâu. Nó chôm câu văn của tui rồi nó mài nó giữa cho bóng bẩy lên chứ thật ra nó mà biết cái đánh gì. Tui tiếp tục tả cái nhà của Nội tui từ đằng trước ra đằng sau, cái ao, cái lu nước, cái sân v.v. Lúc tui nhìn sang nó thì tui mới đăm ngán tài ba sạo của nó. Cái nhà ông Nội của nó thì y chang cái nhà ông Nội của tui. Nhà Nội tui có ba gian thì nhà Nội nó cũng có ba gian còn thêm cái nhà bếp cất rời ở phía sau nữa chớ. Cái thẳng thiệt là gian ạc. Nó cộp dê căn nhà ông Nội tui rồi nó thêm rỗng thêm rảnh vào. Nó tả nhà của ông Nội tui làm bằng lá thì nó cho nhà ông Nội nó lợp ngói đỏ tươi. Cái ao nhà Nội tui thì nước đục ngầu đầu bằng ao ông Nội nó nước trong veo, có bèo có lục bình và còn có cá nữa. Cái lu nhà Nội tui thì bị mế miệng còn lu nhà Nội nó thì còn nguyên xi và có tới hai cái lân. Đúng là cái thẳng chuyên môn chơi cha thiên hạ. Nhà của ông Nội nó nhất nhất cái gì cũng ngon lành hơn nhà ông Nội tui hết. Còn chưa hết, nó còn viết trước nhà Nội nó còn có hoa có kiếng. Tui chưa tả xong nhà ông Nội của tui thì tui đã nổi nóng muốn qua đốt nhà ông Nội nó cho rộ. Biết rằng là cái nhà nó đang tả là nó đang ba xạo thì dầu sao thì cũng ba xạo vừa vừa thôi chự.

Tới lúc nộp bài thì thật là phũ phạng. Cái nhà ma, cái nhà tưởng tượng, cái nhà chôm chĩa của người ta thì được tới 7 điểm thì cái nhà của ông Nội tui qua ngòi bút của tui thì chỉ có lèo tèo 4 điểm trừ thêm một điểm dơ còn 3 điểm. Cô giáo của tui quả thiệt là bất công và thiên vị. Lúc tui ba sạo thì cổ bắt cái rụp và trừ điểm liền, còn cái nhà ma ba xạo của thẳng ông nội kia thì cổ làm lơ như là không biết. Có phải chăng là bài của nó sạch sẽ hơn bài tui gấp trăm lần. Nó nắn nót từng chữ từng hàng cho nên nhìn cái là thấy mát con mắt. Cái thẳng gì đâu mà giống y như con gái, tối ngày cứ nắn nót ba cái chữ viết cho đẹp.

Cái văn chương ba xu của tui bắt đầu từ dạo đó. Đã qua bao năm rồi, tay đã chai, chân đã đi khắp đó đây, người tui thay đổi đã nhiều mà chữ viết thì vẫn như cua bò và lời văn vẫn dờ như cũ. Ôi cái câu "Giang sơn dễ đổi, bản tánh khó dời" quả thiệt là đúng!

Ôi, Tập Làm Văn, nỗi lo sợ của tui thời thơ ấu!!!